

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2006 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący - Sędzia SR (del.) Witold Rękosiewicz

Protokolant apl. adw. Tomasz Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2006 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z powództwa T. Sp. z o.o. z/s w G

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 8
grudnia 2005 r. nr OKA-451-15(3)2005/3348/HM/AS

oddala odwołanie

SSR Witold Rękosiewicz

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał w dniu 8.12.2005 r. decyzję nr
OKA-451-15(3)2005/3348/HM/AS którą orzekł, że

1. przedsiębiorstwo energetyczne – T Sp. z o.o. z/s w G
odmówiło udzielenia informacji, o których mowa w art. 28 ustawy - Pra-
wo energetyczne,
2. za działanie określone w punkcie 1 wymierzył spółce T. karę
pieniężną w wysokości 7,00% przychodu z działalności koncesjonowanej
w zakresie wytwarzania oraz obrotu ciepłem osiągniętego przez T -
w 2004 r. tj. w kwocie 13.563,41 zł.

W uzasadnieniu decyzji Prezes URE wskazał, że w dniu 15.09.2005 r. wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia T sp. z o. /dalej T powód/ kary pieniężnej w związku z ujawnieniem w działalności prowadzonej przez powoda nieprawidłowości polegających na niewykonaniu obowiązków określonych w art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne /tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. nr 153, poz. 1504 ze zm./.

Wraz z zawiadomieniem T o wszczęciu ww. postępowania Prezes URE skierował do przedsiębiorstwa pytanie dotyczące informacji, o których mowa w art. 28 Prawa energetycznego, wyznaczając 7 dniowy termin na odpowiedź. Na przedmiotowe zawiadomienie Prezes URE nie otrzymał odpowiedzi, dlatego też ponowił pytanie w wezwaniu z dnia 4.10.2005 r. /k. 3 akt adm./. Również to wezwanie pozostało bez odpowiedzi, mimo, iż zostało ono jak i poprzednie prawidłowo doręczone adresatowi.

Z uwagi na powyższe Prezes URE uznał, iż przedsiębiorstwo T odmówiło udzielenia informacji, o których mowa w art. 28 ustawy Prawo energetyczne, w związku z czym po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego /o którego wszczęciu i zakończeniu również prawidłowo powiadomiono powoda/ na podstawie przepisu art. 56 ust. 1 pkt 7 tej ustawy wymierzył przedsiębiorstwu T karę pieniężną w wysokości 13.563,41 zł, co odpowiada 7% przychodu przedsiębiorstwa osiągniętego z działalności koncesjonowanej w zakresie wytwarzania ciepła oraz obrotu ciepłem w 2004 r.

Pozwany wskazał, że przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się przesłankami określonymi w art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne uwzględniając stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Badając stopień szkodliwości czynu Prezes URE wziął pod uwagę fakt, iż w wyniku niedopełnienia obowiązku udzielenia informacji został pozbawiony bieżącej wiedzy na temat działalności koncesjonowanej prowadzonej przez T - co miało wpływ na sprawność regulacji rozumianej jako stosowanie okre-

ślonych ustawą środków prawnych włącznie z koncesjonowaniem służących do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, prawidłowej gospodarki paliwami i energią oraz ochrony interesów odbiorców /art. 3 pkt 15 Prawa energetycznego/.

W złożonym odwołaniu powód wskazał, iż przyczyną nie podejmowania współpracy z Prezesem URE była trudna sytuacja finansowa przedsiębiorstwa. Pismem z dnia 17.02.2006 r. powód sprecyzował wnioski odwołania – uznając zasadność nałożenia kary pieniężnej wniósł o zmianę decyzji poprzez zminimalizowanie nałożonej kary pieniężnej. Powód zaproponował nałożenie kary pieniężnej w wysokości 0,5% przychodu Przedsiębiorstwa z działalności koncesjonowanej za rok 2005 tj. od kwoty 152.063,81 zł.

Rozpoznając odwołanie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że powód dopuścił się stosowania zarzucanej mu w punkcie 1 sentencji decyzji, karalnej praktyki, polegającej na odmowie udzielenia Prezesowi URE informacji, o których mowa w art. 28 ustawy – Prawo energetyczne. Powód nie zakwestionował orzeczenia w tym zakresie, przyznając że z uwagi na trudną sytuację finansową nie podjął żadnych działań w zakresie współpracy z Prezesem URE.

Z uwagi na powyższe przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu w niniejszej sprawie była kwestia zasadności wymierzenia skarżącemu kary pieniężnej oraz ustalenie jej w wysokości przyjętej przez Prezesa URE.

W ocenie Sądu zasadność nałożenia kary pieniężnej na powodowe przedsiębiorstwo nie budzi żadnych wątpliwości. Zgodnie z przepisem art. 28 ustawy Prawo energetyczne Prezes URE może żądać od przedsiębiorstwa energetycznego przedstawienia informacji dotyczących wykonywania przez to przedsiębiorstwo działalności gospodarczej. Podmiot, który odmawia udzielenia ww. informacji podlega karze pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 7 ww. ustawy. Zatem należało uznać, iż spełnione zostały wszystkie wskazane w ustawie przesłanki

ukarania powodowego przedsiębiorstwa. Również powód, w swoim odwołaniu nie zakwestionował zasadności wymierzenia mu kary pieniężnej, wnosząc jedynie o zmniejszenie jej wymiaru.

Z uwagi na powyższe do rozważenia w niniejszej sprawie pozostała zasadność wymierzenia kary w wysokości przyjętej przez Prezesa URE, tj. w wysokości 7% przychodu powodowego przedsiębiorstwa w roku 2004 co odpowiada kwocie 13.563,71 zł.

Zgodnie z art. 56 ust. 3 wysokość kary pieniężnej, nakładanej przez Prezesa URE, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Przy ustaleniu wysokości kary Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe (art. 56 ust. 6).

Oceniając wpływ każdej z tych określonych ustawowo okoliczności na wysokość nałożonej decyzją kary pieniężnej należało zdaniem Sądu uwzględnić fakt, że w stosunku do powoda prowadzone były dwa równoległe toczące się postępowania zakończone nałożeniem kary pieniężnej. Wysokość tej kary w obu przypadkach określona na tym samym poziomie, została ustalona każdorazowo na podstawie analogicznych kryteriów wskazanych w art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne.

W ocenie Sądu Prezes URE trafnie ocenił, iż stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia i dotychczasowe zachowanie się podmiotu było w obu przypadkach identyczne chociaż dotyczyło innej sfery działania powoda.

Należy podkreślić, że do wydania zaskarżonej decyzji doszło w wyniku świadomego działania powoda zarówno przed jak i w trakcie postępowania. Jak wynika z akt administracyjnych, Prezes URE dwukrotnie wzywał powoda do udzielenia informacji w trybie art. 28 Prawa energetycznego. Powód był również powiadamiany o każdym etapie postępowania administracyjnego zakończonego zaskarżoną decyzją. Mimo tego, że wszystkie wezwania i zawiadomie-

nia były prawidłowo doręczone, powód na nie w żaden sposób nie reagował. Prezes URE był więc zmuszony do wydania decyzji w oparciu o własne ustalenia.

W tych warunkach zrozumiałe więc jest, że również ostatnie kryterium – możliwości finansowe powoda – zostało uwzględnione na podstawie tych informacji, które były w dniu wydania decyzji w posiadaniu Prezesa URE.

Oceniając na podstawie zebranych informacji zaskarżoną decyzję należy zdaniem Sądu uznać, że była ona trafna.

Zarówno karalna bezczynność powoda, którą uzasadnił niepewną sytuacją jak również dobrowolne nieuczestniczenie w postępowaniu administracyjnym sprawiły, że powód sam pozbawił się możliwości wpływu na treść zaskarżonej decyzji.

W tych warunkach podnoszenie na etapie odwołania argumentów dotyczących wysokości wymierzonej kary pieniężnej jest zdaniem Sądu bezzasadne.

Chociaż bezczynność powoda nie miała bezpośredniego wpływu na wysokość kary to jednak w ocenie Sądu nie można wykluczyć, że gdyby przed wydaniem decyzji Prezes URE posiadał więcej informacji na temat sytuacji finansowej powoda, wymierzyłby karę na niższym poziomie. Skoro jednak powód nie dostarczył Prezesowi URE stosownych informacji przed wydaniem decyzji, w ocenie Sądu brak obecnie podstaw do uznania, że decyzja ta była niewłaściwa i powinna być zmieniona.

W tym stanie Sąd nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania powoda oddalił je jako bezzasadne – art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSR Witold Rękosiewicz

Za zgodność z oryginałem

Sędziący
SEKRETARZ SĄDU